

Země snů

Sníh

Když vánek vůkol ztich
a na lesní cestu padá sníh,
když větry sníh navějí
do třpytivých závějí
a Měsíc s milou tváří,
rozsvítí sníh modrou září-
-tu každá duše se zachvěje,
vždyť v tom sněhu se zračí nové naděje,
-však i smutek, že již pozdě je.
Je to touha - pohled na bělostnou stráň,
štěstí a Láska - a tu si chraň,
protože - co s námi, když zahynou,
andělé ,nad duší - nad zamrzlou hladinou

Můj ráj

Když Slunce shlédlo z těžkých mraků,
zaskvěl se můj ráj,
svět elfů, víl a draků,
svět srdcí blízký nám.
Tam všechno dýchá úlevou
a andělé bdí nad tebou
a větřík roztoužený,
po kraji tam běží
a hýbá špičkou stromů,
chladí tvář a zpívá k tomu.
Tam drobné kvítky na Slunci se skvějí,
v ranním jitru rozkvétají.
Hluboké lesy, louky, kde se rosa třpytí,
divoká zvěř, jarní kvítí,
ptáci co píseň pějí
a žabí noční hlas
(co ozývá se často, když den zhas)
harmonii k Lásce spějí
a Lásku mění za naději,

tam co Pastýř duší stáda pás,
zmocní se nás Lásky hlas
a je to svět daný nám,
sladký domov - můj ráj

Čas návratů

Ó,k tobě chovám city nejvroucnější,
krají můj rodný - já, co jsem zdejší,
na kopci do údolí se dívám.

Uslyším tok vzpomínek,
uvidím obličej zoufale lkát,
nad zlými stíny,jichž se lek

Bohu děkovat mám ,
že v čase návratů ten kraj pro mě zbyl,
že nezůstanu sám,
že...že se vůbec nezměnil

U nás

Kolikrát plakal jsem,
když jsem odcházel,
učarován pohledem,
nad krajem co mě dětstvím provázel

Ještě jednou naposled,
shlédnout ty stráně zelené,
tak krásné napohled,
ty koberce zeleně

Bylo toho tak málo,chtěl jsem víc,
proniknout v něj,do lesů a luk,
chtěl jsem ten náš vzduch dýchat z plných plic,
chtěl jsem cítit vítr na tváři a pít z řek

Kde zpívají ptáci krásněji
a kde svítí hvězdy jasněji,
tam u nás - vidím v poznání

Až se vrátím,
budu to cítit stokrát víc

Perseidy

Já spal i bděl

-vzdálen od hluku a špíny měst,
na venkově,kde mám k Tobě blíž,
a kde i víra mě snáze může nést,
ne jako tam,kde do duše padá tíž

Můj pohled byl upřel do souhvězdí Persea,
odkud každou chvíli vylétla,
hvězdička co uvrhla svět do světla,
co přání nesla i proklela

Tehdy jsem jasně cítil Lásku,
Lásku Boží - velkolepou,
i tu lidskou podobnou dětskému hlásku,
v květ rozvitou

Vím,že jste blízko,
Ty i ty!

Bytosti lesa

Ty nejhlubší z lesních hvozdů,
v sobě skrýváš tanec víl,
ty nejhlubší z lesních hvozdů,
i zástup skřítků,před zraky se mi objevil

Jednou až vejdu k tobě blíž,
necht' ať vejdu s láskou k všem,
necht' cítím tě -jak pravdu díš,
jak i váš Pán to chtěl

Budu ležet v lůně tvém,
spolu až na dno pravdy prohlédnem,
já - coby váš přítel sám,
svou duši s vílami prohledám

Divoká země

Byla jsi divoká,nepoznaná,
země má,kouzel plná...
...tam roj divokých včel,
...mlžná rána ten kraj měl

Tam na lukách na pláních,
táboří kočovní cikáni,
jsou svobodní - touha v nich,
nic strach do srdce jim nevhání

Byla jsi divoká,nepoznaná,
přec jsem tě znal,
přec jsem tě miloval,
země má - nepopsaná

Mlžné ráno

Ráno na ten kraj mlha padá,
zdálky zazní zvony,
zemí,která je mi tak drahá,
city i já jsme ze spánku zvolna probuzeny

Zbytečně jsem se bál,
že zvonky do sna nestačí zazvonit,
svou láskou dokáže mě probudit,
když na spánek i bdění jsem se ptal

A pak zazní zvuk písně jediný,
naráz rozkvetou všechny květiny
a ten zvuk smělý,
náhle vyměněn je za naději,
že Slunce zábleskem světla jen,
jak zvonky co v chladném domě zněly,
...se s mlhou vyčerpáním rozplynem

Země snů

Já tě znám - země snů,
snad si každý vzpomene,
snad každý,jako já k ní srdce pne,
k cestě mé co zavály závěje

Přes vrcholky hor nebetyčných,
vstříc slunečním vílám sličným,
ptám se proč země snů tak láká - proč,
zpívá a hraje: Jenom vkroč

A nohy se do vln noří,
do vod kalných, smutných moří,
jež však nepozbyly svůj lesk,
a moře se vzdouvá - šeptá, šeptá : Díky za rozbřesk

Tam v zemi snů snad je jiný vzduch,
vibrující větrem - nový vzruch,
to, jak se stromy chvějí,
k šílenství či nepoznání spějí

Ač zdá se ,že stále sní,
zvony katedrál stále zní,
teď a věčně budou znít,
mohu tebe země snů - mohu tě mít?

Za vrcholky hor nebetyčných,
zazní zvuk polnic ryčných,
snad tam stojí rozum - hrad
a předvídá svůj pád,
tam kde se nohy boří,
do smutných a kalných moří,
zvučí celý a říká: "Dej se do běhu,
já vyměnil tě za něhu,"
zvučí celý a říká: "Já vím,
já se jen z moří odrážím,"
zvučí celý a říká: "Já se tě nezříkám,
svou něhou se jen dotýkám."

Andělská loutna

Je kdesi zvláštní zem,
co o ní vlastně víme?
Taj o ní hudbou je prozrazen,
když ještě po ránu dříme

Na jejích větrných stráních,
anděl se nám straní,
na zelených pláních,
on, zvláštní dar má k mání

Z jeho loutny se line krásný zpěv,
hudba plachá,
čistá,složená jen na nápěv,
porozumí jen duše ne ledajaká

A vše je ohromeno andělovou hrou,
vesmír pod tíhou hudby oněměl,
zvuk se nese jeho tmou,
je náhle Světlem prosvětlen

Nic nesmí rušit svatý klid,
vždyť krásou lze spásu vykoupit,
nezbývá než mlčenlivý být,
neb ta hra nás umlčí

Všechna srdce ztrnou,
tím štěstím,tím žalem,,
co pak zbývá říct,
zbývá už jen odpustit

Přítomná chvíle

Je do žití jedno vtkané,
toť sdílení přítomného,
s vůní růže plané,
s chutí pocitu mdlého

Je to touha sdílet čas,
sdílet krásu a jas,
jas dopolední vroucnosti,dát sebe část
všanc novým zážitkům

Řítím se jim vstříc
s nekonečnou dychtivostí,
poznat rub a líc
zážitků co naše srdce hostí

A šťasten jsem,tak šťasten jsem,
že se k nim blížím,ještě blíž,
k domovu,vše známé - toť má zem,
zasněná a vroucí je stále blíž

Větrný mlýn

V tom šťastném údolí,
(kam vítr nese jen
zvěst o světě, úsvit, nový den)
všechna bolest rychle přebolí

Až i mě tam větry donesou,
co hrají si a letí dál,
pak spatřím ty, co šťastni jsou,
s písní jenž vítr do not psal

Krajina už není zoufalá,
vždyť v závan větru doufala
a on říká :Až já se probudím,
až zaspívám soukolím,
roztočím větrný mlýn

A lopatka s lopatkou se míhá,
přes lom větru se dívá,
mlýn divné zkazky bude vyprávět,
divné zkazky zpívat a pět

Až i mě tam větry donesou,
mlýn zašeptá mi s noblesou,
že v bezvětrí zvolna usíná,
v říši ticha nevnímá
a tiše šeptá: Až jen větru dovolím,
pak zazní a já promluvím.